

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **STŘECHY P.T.S. s.r.o.**, se sídlem náměstí J. V. Kamarýta 10, Velešín, zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Městský úřad Trhové Sviny**, se sídlem Žižkovo náměstí 32, Trhové Sviny, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 15. 7. 2020, č. j. 57 A 14/2020 – 48,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Žalobce se žalobou na ochranu proti nezákonnému zásahu správního orgánu, podanou u Krajského soudu v Českých Budějovicích dne 27. 3. 2020, domáhal, aby mu žalovaný navrátil finanční prostředky, které dle tvrzení žalobce neoprávněně zadržoval, a to opožděně uhrazenou částku ve smyslu § 125h zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (zákon o silničním provozu), v relevantním znění (dále jen „zákon o silničním provozu“). Žalobce popsal, že mu byla dne 17. 1. 2018 doručena výzva žalovaného ze dne 12. 1. 2018, č. j. MUTS/2023/18/UM, podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu k úhradě určené částky 600 Kč na účet žalovaného, jelikož s vozidlem, jehož je žalobce provozovatelem, mělo dojít ke spáchání dopravního přestupku. Žalobce je členem spolku Ochrana řidičů, o.s., který vedle dalších činností poskytuje svým členům bezplatnou právní pomoc. Žalobce proto dne 2. 2. 2018 zaslal spolku žádost o vyřízení této záležitosti zaplacením určené částky. Téhož dne spolek výzvu k úhradě částky zpracoval a na základě

pokynu žalobce částku uhradil. Poté však bylo zjištěno, že částka byla uhrazena opožděně, jelikož poslední den lhůty byl 1. 2. 2018, a tudíž měla být tato částka žalobci jakožto provozovateli vozidla podle § 125h odst. 7 zákona o silničním provozu bezodkladně vrácena, což se však nestalo.

[2] Žalobce poukázal na § 165 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), podle kterého vrácení platby tomu, kdo ji za daňový subjekt zaplatil, není přípustné. Podle žalobce je nezbytné platbu určené částky považovat za platbu žalobce a zadržením této částky tak dochází ke krácení žalobcova vlastnického práva chráněného čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Zadržování určené částky je tak zjevně nezákonné, protože tato částka byla prokazatelně uhrazena po splatnosti a měla být bezodkladně vrácena. Skutečnost, že proti neoprávněnému zadržování částky se lze bránit žalobou podle § 82 a násl. s. ř. s., vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2020, č. j. 10 As 291/2019 – 31 (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz). Jestliže žalovaný žalobci určenou částku nevrátil, porušil § 125h odst. 7 zákona o silničním provozu, a tím se dopustil a nadále dopouští vůči žalobci nezákonného zásahu.

[3] Krajský soud v Českých Budějovicích žalobu rozsudkem ze dne 15. 7. 2020, č. j. 57 A 14/2020 – 48, zamítl. Krajský soud předeslal, že smyslem žaloby proti nezákonnému zásahu správního orgánu je, aby úkony skutečně zasahující do jednotlivých veřejných subjektivních práv žalobce byly podrobeny soudní ochraně. Za nezákonný zásah však nelze považovat jakýkoli nezákonný postup správního orgánu, ale pouze ten, který dosahuje určité intenzity. Krajský soud poukázal na skutečnost, že žalovaný ve výzvě k zaplacení určené částky dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu poučil žalobce o tom, že bude-li určená částka uhrazena po dni splatnosti, žalovaný mu ji bezodkladně vrátí. Krajský soud upozornil na to, že to byl žalobce, kdo vyvolal tuto situaci, když předmětnou částku zaplatil opožděně. Dále krajský odkázal na skutkově totožné případy, které již Nejvyšší správní soud řešil, přičemž konstatoval, že žalobce mimo obecnou formulaci zásahu do vlastnického práva neuvádí žádné skutečnosti prokazující skutečný zásah do jeho veřejných subjektivních práv.

[4] Krajský soud rovněž konstatoval, že v nyní posuzované věci žalovaný nezadržuje částku 600 Kč, jejíhož navrácení se žalobce domáhá, neboť tyto finanční prostředky byly žalovaným vráceny, a to dne 16. 4. 2018, což vyplývá z listinných důkazů, který byly při jednání krajského soudu provedeny. Žalobce se proto nemůže účinně domáhat ochrany vůči trvajícím zásahům žalovaného v podobě navrácení opožděně uhrazené finanční částky, která již byla žalobci vrácena. Dle krajského soudu by však nebyla vzhledem ke zjištěným skutečnostem žaloba důvodná, ani pokud by žalobce požadoval pouhou deklaraci nezákonnosti jednání žalovaného, přičemž s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2020, č. j. 10 As 389/2019 – 40, soud uvedl, že zpoždění žalovaného s vrácením opožděně uhrazené částky nepředstavuje zásah takové intenzity, aby se dal považovat za zásah nezákonný. Závěrem krajský soud citoval rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 10. 2019, č. j. 30 A 61/2019 – 34, který se týkal skutkově obdobné věci.

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, v níž označil odkaz krajského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2020, č. j. 10 As 389/2019 – 40, za nepřiléhavý, neboť se podle něj jednalo o odlišnou věc, jelikož v nyní posuzované věci mu zmiňovaná částka nebyla vrácena vůbec. Stěžovatel uvedl, že podle § 165 odst. 1 daňového řádu se částka měla vrátit poplatníkovi, nikoli plátcí, proto není relevantní, zda byla tato částka vrácena spolku Ochrana řidičů, o.s., když měla být vrácena přímo jemu. Spolek

pokračování

Ochrana řidičů, o.s., odmítá stěžovateli částku vrátit, což je dle něj pochopitelné, jelikož lze očekávat, že spolek bude muset vrátit částku žalovanému, který mu ji nesprávně vyplatil. Podle stěžovatele rovněž nelze akceptovat, aby subjekty soukromého práva vzájemným vypořádáním napravovaly chyby orgánů veřejné moci.

[6] K argumentaci krajského soudu zásadou *de minimis non curat praetor* a s ní související judikaturou Nejvyššího správního soudu stěžovatel uvádí, že tato judikatura není na nyní posuzovanou věc přílehlavá, jelikož nejde o situaci, kdy správní orgán zadržoval určenou částku déle, než měl, a následně ji se zpožděním vrátil, ale o to, že žalovaný určenou částku nevrátil vůbec a z jeho stanovisek při projednání žaloby lze usuzovat, že její vrácení nemá ani v úmyslu. Krajský soud sice konstatoval, že zadržování částky po dobu několika měsíců nepředstavuje dostatečně intenzivní zásah, v posuzované věci však stěžovatel argumentuje právě trvalým odnětím této částky.

[7] Zbývající část kasační stížnosti se pak týkala nesouhlasu stěžovatele a jeho právního zástupce se zveřejněním jejich osobních údajů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu.

[8] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[10] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k přezkoumání napadeného rozsudku v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[11] Je třeba předeslat, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční a Nejvyšší správní soud je, až na stanovené výjimky, vázán důvody kasační stížnosti. Stěžovatel vymezuje rozsah přezkumu napadeného rozsudku a musí v kasační stížnosti předestřít polemiku se závěry krajského soudu. Nejvyšší správní soud při přezkumu nemůže tuto roli převzít, jeho úkolem není nahrazovat činnost krajského soudu a opětovně posuzovat žalobní argumentaci, jako kdyby rozhodnutí krajského soudu neexistovalo. Z tohoto důvodu platí, že obsah a kvalita kasační stížnosti předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Uvedení konkrétních kasačních námitek nelze zpravidla nahradit zopakováním argumentace uplatněné v předchozích podáních nebo pouhým odkazem na tato podání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005 – 74).

[12] V dané věci je nesporné, že žalovaný vyzval stěžovatele přípisem ze dne 12. 1. 2018, č. j. MUTS/2023/18/UM, podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu k uhrazení určené částky ve výši 600 Kč ve lhůtě 15 dnů, a to v souvislosti s přestupkem překročení nejvyšší povolené rychlosti u vozidla, jehož provozovatelem stěžovatel byl. Tato výzva byla stěžovateli doručena dne 17. 1. 2018, takže lhůta 15 dnů uplynula ve čtvrtek dne 1. 2. 2018. Za stěžovatele

však tuto částku spolek Ochrana řidičů, o.s. odeslal až dne 2. 2. 2018 a na účet žalovaného byla připsána až dne 5. 2. 2018, tedy po dni splatnosti.

[13] Podle § 125h odst. 7 zákona o silničním provozu platí, že „[j]e-li určená částka ubrazena po dni splatnosti, obecní úřad ji bezodkladně vrátí provozovateli vozidla“. Z listinných důkazů provedených při jednání u krajského soudu, a to z podací stvrzenky k poštovní poukázce, dokladu vystaveného žalovaným a kontrolního opisu poštovních poukázek B ze dne 16. 4. 2018, vyplývá, že žalovaný dne 16. 4. 2018 vrátil částku 600 Kč stěžovateli.

[14] Námitky stěžovatele, dle kterých mu žalovaný částku nevrátil, tak neodpovídají zjištěnému skutkovému stavu věci a zcela se míjejí s odůvodněním rozsudku krajského soudu. Z uvedených listinných důkazů doložených žalovaným a provedených soudem při jednání je zcela zřejmé, že žalovaný částku vrátil stěžovateli, nikoliv spolku Ochrana řidičů, o.s., jak stěžovatel namítá. V nyní posuzované věci proto nenastala situace, že by žalovaný určenou částku nevrátil vůbec, jak nesprávně uvádí stěžovatel, došlo pouze k tomu, že žalovaný částku od 5. 2. 2018 do 16. 4. 2018 zdržoval.

[15] Krajský soud rovněž zvažil, jaký dopad mají jím zjištěné skutečnosti do práva stěžovatele na přístup k soudu v kontextu volby správného žalobního subtypu, jelikož stěžovatel podal zapůřčí žalobu proti tvrzenému trvajícím nezákonnému zásahu, a dospěl k závěru, že na práva stěžovatele zjištěné skutečnosti žádný vliv nemají, neboť i kdyby stěžovatel na ně reagoval tím, že by navrhl změnu žalobního petitu a nadále požadoval pouze deklaraci nezákonnosti jednání žalovaného spočívajícího v zdržování určené částky, nebyla by jeho žaloba důvodná. S tímto závěrem Nejvyšší správní soud souhlasí, ovšem dodává, že by bylo v prvé řadě třeba prověřit včasnost takové deklaratorní zásahové žaloby, neboť z dokazování před krajským soudem vyplynulo, že zásah v podobě zdržování určené částky byl ukončen dne 16. 4. 2018, kdy byla uvedená částka vrácena přímo stěžovateli, a žaloba byla u krajského soudu podána až dne 27. 3. 2020. Není tedy zřejmé, jak by mohla být dodržena subjektivní dvouměsíční lhůta stanovená v § 84 odst. 1 s. ř. s. pro podání každé žaloby proti zásahu správního orgánu, který již byl ukončen (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18).

[16] V každém případě však platí, že i případná včasná deklaratorní zásahová žaloba stěžovatele by byla v posuzované věci nedůvodná. Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstatuje, že obdobnými případy se již opakovaně zabýval, a to např. v rozsudcích ze dne 11. 7. 2019, č. j. 9 As 138/2019 – 35, ze dne 27. 11. 2020, č. j. 4 As 220/2020 – 48, ze dne 18. 6. 2021, č. j. 3 As 231/2019 – 36, či ze dne 7. 4. 2020, č. j. 10 As 389/2019 – 40. V naposled zmiňované věci spolek za provozovatele vozidla opožděně uhradil částku 1 000 Kč a tato částka byla na účet spolku vrácena s časovým odstupem tří měsíců. Stejně jako v nyní posuzované věci se tedy žalovaný zpozdil s vrácením zdržované částky, na rozdíl od nynějšího případu však navíc určenou částku nevrátil přímo provozovateli vozidla, ale právě subjektu, který za provozovatele platbu provedl. Ani v takovém případě neshledal Nejvyšší správní soud, že by došlo k nezákonnému zásahu do práv provozovatele, tím méně pak k němu mohlo dojít v nyní posuzované věci, kde byla určená částka správně (byť rovněž s odstupem více než dvou měsíců) vrácena přímo stěžovateli. Poukaz krajského soudu na zmiňovaný rozsudek je proto v otázce, jak má být posouzeno samotné zpoždění s vrácením určené částky, i na nynější případ zcela přílehlavý. V uvedeném rozsudku ze dne 7. 4. 2020, č. j. 10 As 389/2019 – 40, přitom Nejvyšší správní soud konstatoval:

„Smyslem zakotvení žaloby proti nezákonnému zásahu je, aby nejen rozhodnutí a nečinnost správního orgánu, ale také další zásahy, které zasahují do veřejných subjektivních práv jednotlivce, byly podrobeny účinné soudní ochraně. Účinnou soudní ochranu je ovšem třeba poskytnout jen tehdy, pokud orgány veřejné správy

pokračování

zasahují (popř. zasáhly, jde-li o deklaraci nezákonného zásahu) do veřejných subjektivních práv nebo povinností jednotlivce, tj. stanoví mu nové povinnosti, které dosud neměl, anebo jej odmítají zbavit určitých povinností, které již má; přiznávají, anebo odmítají mu přiznat určitá jednotlivcem nárokováná práva; jinak zasahují do jeho práv konáním, anebo opomenutím, tedy mj. i nekonáním v případě, že právo stanovuje povinnost veřejné správy za stanovených podmínek konat, ať již předepsanou formou, anebo fakticky (usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2010, čj. 7 Aps 3/2008-98, č. 2206/2011 Sb. NSS).

Za nezákonný zásah nelze považovat jakýkoli nezákonný postup správního orgánu, ale pouze ten, který dosáhne určité intenzity. Jen takový postup může naplnit podmínky § 82 s. ř. s. Ochrana ve smyslu § 82 s. ř. s. je totiž nutné poskytnout jen proti nezákonným postupům, které představují reálný (nikoliv jen imaginární či míznivý) dopad do práv žalobce. Judikatura správních soudů požadavek určité minimální intenzity nezákonného postupu zpravidla akceptuje v hodnocení okolností konkrétní věci. Proto pouze „podle okolností“ může být nezákonným zásahem i zabavení a provádění daňové kontroly (usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 8. 2005, čj. 2 Afs 144/2004-110), nezákonná výzva k prokázání příjmů dle § 38x zákona o daních z příjmů (rozsudek NSS ze dne 13. června 2019, čj. 9 Afs 64/2019-52), bránění žadateli v osobním podání žádosti o zaměstnaneckou kartu (rozsudek rozšířeného senátu ze dne 30. 5. 2017, čj. 10 Azs 153/2016-52) a mnohé další případy.

K uplatnění zásady de minimis non curat praetor se NSS ostatně přiblížil právě v rozsudku ve věci sp. zn. 9 As 138/2019, v němž odkázal nejen na rozhodovací činnost Ústavního soudu, ale též např. na rozsudky NSS ze dne 16. 10. 2013, čj. 4 As 71/2013- 5, popř. ze dne 15. 4. 2010, čj. 8 As 56/2009-99. Konstatoval, že stejně jako drobné pochybení ve správním řízení není důvodem pro rušení výsledného rozhodnutí, tak ani drobné pochybení, které nemohlo skutečně zasáhnout veřejná subjektivní práva jednotlivce, nemá být v souladu s rozebíranou zásadou označeno za nezákonný zásah. Dále poukázal na to, že obecně aplikovatelnost této zásady NSS přijal i v rozsudku ze dne 30. 11. 2018, čj. 5 As 182/2016-30, v jehož bodu 29 uvedl: „V tomto ohledu nelze argumentovat tím, že rozdílová částka ve výši 500 Kč je částkou bagatelní, a aplikovat (jinak použitelnou) tradiční právní zásadu de minimis non curat praetor podobně, jak to učinil krajský soud. Tento postup by ve svém důsledku vedl k faktickému odepření soudní ochrany a porušení práva na spravedlivý proces (k tomu srov. náleží Ústavního soudu ze dne 17. 1. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 9/2000, publ. pod č. 52/2001 Sb., vycházející mj. z judikatury Evropského soudu pro lidská práva, např. z rozsudku ze dne 2. 9. 1998 ve věci Lauko proti Slovensku, stížnost č. 26138/95, dle jehož závěru je řízení o přestupku, za který byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 300 slovenských korun, svou povahou řízením o trestním obvinění a v důsledku vyloučení možnosti předložit věc následně k posouzení nezávislému a nestrannému soudu, došlo k porušení práva na spravedlivý proces.“ Rovněž v této věci se tedy NSS přiblížil k (jinak použitelné) zásadě de minimis non curat praetor, ovšem nemohl ji aplikovat v situaci, kdy se jednalo o rozhodování o odůvodněnosti „trestního obvinění“ proti jednotlivci ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy.

(...) Není ani důvod, proč by zásadu de minimis non curat praetor nemohl krajský soud aplikovat na postup, kterým se žalovaný nijak nevyjadřoval ke stěžovateli odpovědnosti za dopravní přestupek, kvůli němuž stěžovatel původně pokutu uhradil, a kdy nešlo o trvalé zbavení majetku v důsledku nezákonného vyměření pokuty nad zákonem stanovenou horní hranici, ale - jak již uvedeno - toliko o dočasné „zadržení“ částky 1000 Kč po několik málo měsíců namísto jejího bezodkladného vrácení.

Tato protiprávnost z podstaty věci nemohla do veřejných subjektivních práv a povinností stěžovatele nijak zásadně zasáhnout: nestanoví mu nové povinnosti, neodmítá jej určitých povinností zbavit; nepřiznává ani neodmítá mu přiznat určitá nárokováná práva; ani jinak významně nezasahuje do jeho práv, ať již předepsanou formou, anebo fakticky.

(...) K tomuto závěru vede NSS souběh několika okolností. Zaprvé je to skutečnost, že se jedná o zadržení relativně malé částky 1000 Kč po dobu několika málo (3) měsíců. Částku 1000 Kč sice nelze považovat za zcela zanedbatelnou, ale je třeba zdůraznit, že stěžovatelem tvrzený zásah nespočívá v trvalém

odnětí (resp. ztrátě) této částky, ale pouze v jejím opožděném vrácení. Tato skutečnost má významný vliv na posouzení intenzity zásahu do práv stěžovatele, neboť „hodnota újmy“ odpovídá pouze hodnotě nemožnosti disponovat touto částkou po relativně krátké období. Tato „hodnota“ je pak i v projednávané věci podle názoru NSS zcela zanedbatelná.

V obecné rovině lze samozřejmě se stěžovatelem soublasit v tom, že i tisícikoruna v určitém období má pro některé osoby z výjimečných důvodů jinou hodnotu než obvyklou ekonomickou „cenu peněz“. Jedná se o ono „podle okolností“ konkrétní věci, jak rozvedeno výše. V projednávané věci však stěžovatel nic takového v řízení před krajským soudem netvrdil. (...)

V nyní projednávané věci se o popsany výjimečný případ nejedná. Jde přitom též o jinou situaci než ve stěžovatelem zmiňovaném rozsudku ze dne 21. 8. 2018, čj. 9 As 198/2018-37, v němž NSS po posouzení okolností věci uvedl, že za situace, kdy se jedná o zásah do soukromí, není třeba samostatně hodnotit intenzitu či rozsah takového zásahu. Uvedeným ovšem nijak nehodnotil, kdy k rozpoznatelnému zásahu do veřejných subjektivních práv vůbec nedošlo, jak bylo rozvedeno výše.

Není sporu o tom, že žalovaný se zpozdil s vrácením zadržované částky, ale tento „zásah“ do stěžovatelových práv ze všech výše uvedených důvodů nedosáhl intenzity, která by umožňovala označit jej za „nezákonný zásah“. Nepatrné dotčení právní sféry jednotlivce, o němž se nyní jedná, nelze označit za „zásah“ do veřejných subjektivních práv jednotlivce, který by si zasluhoval ochranu žalobou podle § 82 s. ř. s.“

[17] Nejvyšší správní soud přitom neshledal důvod se od těchto svých závěrů v nyní posuzované věci jakkoliv odchylovat. I v tomto případě žalovaný nezákonně zadržoval po srovnatelně krátké období srovnatelnou částku, konkrétně 600 Kč, kterou měl na základě § 125h odst. 7 zákona o silničním provozu stěžovateli bezodkladně vrátit. Tuto částku žalovaný po dobu zhruba dvou měsíců „pouze“ zadržoval, neboť ji vrátil opožděně, o čemž není mezi účastníky řízení sporu. Intenzita újmy způsobená stěžovateli žalovaným proto odpovídá nemožnosti disponovat s částkou 600 Kč po relativně krátké období zhruba dvou měsíců. Ani v tomto případě se tak nejedná o zásah do veřejných subjektivních práv jednotlivce, který by zasluhoval ochranu na základě žaloby dle § 82 a násl. s. ř. s., jak správně konstatoval krajský soud.

[18] Závěrem Nejvyšší správní soud k nesouhlasu stěžovatele a jeho zástupce s vyvěšením osobních údajů na internet uvádí, že se k němu v případě téhož zástupce již opakovaně vyjadřoval, viz např. přípis předsedy Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2019, č. j. S 139/2019 – 7. Nejvyšší správní soud připomíná, že se nejedná o kasační námitku. Způsob, jakým Nejvyšší správní soud standardně zveřejňuje anonymizované verze rozhodnutí na svých webových stránkách, neporušuje právo na ochranu osobních údajů či soukromí stěžovatele ani jeho zástupce. Jak již zdejší soud mnohokrát uvedl, pokud „se Mgr. Václav Voříšek cítí být poškozen, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení“ (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2019, č. j. 2 As 383/2017 – 46, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 10 As 321/2017 – 38, atp.). Za této situace již není nutné danou skutečnost podrobněji rozebírat, zdejší soud odkazuje na výše uvedené písemnosti.

IV.

Závěr a náklady řízení

[19] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

pokračování

[20] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, náleželo by mu tedy vůči stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení důvodně vynaložil. Žalovanému však v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 22. srpna 2022

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu